

ποιάς φωλεάς! Ἐπὶ τῶν μεγάλων κλάδων τῶν μεγάλων δένδρων βλέπεις κομποτάτους οἰκίσκους, αὐτόχρημα στρατώνας. Περὶ δὲ τῆς τροφῆς τὸ μὲν θέρος πορίζονται αὐτὴν εὐκόλως αὐτοὶ οἱ πυργῖται· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα καὶ μάλιστα τὴν ἐποχὴν τῶν χιόνων καὶ οἱ ἰδιῶται καὶ οἱ δημόσιοι φύλακες καθ' ἑκάστην πρῶταν καθαρίζουσιν ἀπὸ τῆς χιόνος μέρη τινὰ ἐκ διαλειμμάτων, καὶ ἐπ' αὐτῶν σωρεύουσι ψίχας ἄρτου, σπόρους, σταφίδας καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα λιχηνύματα.

Α! ἐάν οἱ εὐρωπαῖοι καὶ ἰδίως οἱ ἐν Ἑλλάδι ζῶντες δυστυχεῖς πυργῖται ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ἔννοιάν τινὰ τῆς τοιαύτης εὐμερίας καὶ ἀπολαύσεως, μετὰ πόσης προθυμίας θὰ μετηνάστευον ἐν σώματι εἰς Ἀμερικὴν! Κυρία Σ

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

- 294.

Πάντοτε ἀγαπῶμεν τοὺς θαυμάζοντας ἡμᾶς· δὲν ἀγαπῶμεν ὅμως πάντοτε τοὺς θαυματοζόμενους παρ' ἡμῶν.

295.

Σπανίως ὁ ἄνθρωπος γινώσκει ἅπαντα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὰ θελήματα.

296.

Δυσκόλως ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν ὑπ' αὐτοῦ καταφρονούμενον· οὐχ ἦττον ὅμως δύσκολον εἶναι νὰ ἀγαπήσῃ τις τὸν ἐξόχως ὑπ' αὐτοῦ τιμώμενον.

297.

Τοῦ σώματος οἱ χυμοὶ συνήθη καὶ κανονικῆν ἔχουσι ῥοήν, κινουσαν καὶ στρέφουσαν ἀδήλως τὴν τοῦ ἀνθρώπου θέλησιν. Ῥέουσι δὲ ὁμοθυμηδὸν καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐπικρατοῦσιν ἐν ἡμῖν λεληθότως. Διὰ τοῦτο μεγάλως μετέχουσιν ὅλων τῶν τοῦ ἀνθρώπου πράξεων ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ.

298.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πλείστων ἀνθρώπων κεχυμένη εἶναι ἐπιθυμία εὐεργεσιῶν ἀξίας μείζονος.

299.

Σχεδὸν ὅλοι ἀποσειόμεν τὰς μικρὰς ὑποχρεώσεις, πολλοὺς δὲ ἔχουσι τοὺς εὐγνώμονας αἰ μετρίας ἀξίας εὐεργεσίαι, ἀλλὰ σχεδὸν οὐδεὶς ὑπάρχει μὴ ἀχαριστῶν, λόγου προκειμένου περὶ ὑποχρεώσεως μεγάλης.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κυρία τις ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν πρῶτων συμμαθητριάς της, ἦν πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἰδεῖ, καὶ κατέλυσε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Πρῶταν τινὰ ἐν ᾧ ἡ ξενιζομένη κυρία ἐνίπτετο

καὶ ἔπλυε τοὺς ὀδόντας, ἔπειτα δὲ ἤρχιζε νὰ κτενίζῃ τὴν κόμην της, ἡ μικρὰ ἀνεψιά της οἰκοδεσποίνης, πενταετὲς κοράσιον, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ ὥραν παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὴν κυρίαν, εἶπεν εἰς αὐτήν·

— Ἡ θεία μου δὲν κάμνει ὅπως σεῖς· ἐκεῖνη κρατεῖ τὰ ὀδόντια της εἰς τὸ χέρι της καὶ τὰ καθαρίζει. Ἐπειτα κρεμαῖ τὰ μαλλιά της ἀπὸ ἓνα καρφί καὶ τὰ κτενίζει. Καὶ εἶνε πολὺ εὐκολώτερον! . . .

*Ἐν τινι ἀμάξῃ τοῦ *σιδηροδρόμου.

Πρόσωπα τῆς σκητῆς: Ἱερεὺς, ναύτης. Ὁ ναύτης βλασφημεῖ φοβερά.

Ἱερεὺς. Πρόσεχε, παιδί μου, μὴ βλασφημῆς διότι θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν κόλασιν.

Ναύτης. Ἐννοιά σου, παπᾶ μου. Ἐγὼ καὶ εἰσιτήριον ἐπιστροφῆς.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Κατὰ τοὺς δουλικούς χρόνους τῆς Ἑλλάδος ἡ φιλοπατρία εἶχεν ἀλλοίαν ἢ σήμερον σημασίαν. Σήμερον μὲν τὸ ὄνομα τοῦ φιλοπατρίδος δαψιλευόμεθα πρὸς πάντα τὸν νομίζοντα ὅτι εὐεργετῇ τὴν πατρίδα καὶ μόνον ψυχία τινὰ δίδων τῶν πιπτόντων ἐκ τῆς πλουσίας τραπέζης αὐτοῦ, τότε δὲ φιλόπατρις ἐκαλεῖτο ὁ καὶ ὀλόκληρον τὸν ἄρτον ἀποσπῶν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ἰδίων τέκνων χάριν τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος. (Ν. Δραγούμης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

☞ Γερμανική τις ἐφημερίς ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἀξιοτάτον ἀνέκδοτον περὶ τοῦ Βίスマρκ· Πρό τινων ἐτῶν ὁ Ρούσσελ, ὁ γηραιὸς Ἀγγλος πολιτευόμενος, συνομιλῶν μετὰ τοῦ Γερμανοῦ ἀρχικαγκελαρίου, εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις· «Φαντάζομαι ὑπὸ πόσων ὀχληρῶν θὰ περιστοιχίζεσθε καὶ πόσον καιρὸν θὰ δαπανᾶτε ἀνωφελῶς δεχόμενος ἐπισκέψεις. — Ὅσον δι' αὐτὸ, ἀπήντησεν ὁ Βίσμαρκ, εὖρον ἐν ἀξιόλογον μέσον, ὅπως ἀπαλλάσσωμαι. Ἄμα ὡς ἐπίσκεψίς τις παραταθῇ ὑπὲρ τὸ δέον, ἐρχεται ἡ σύζυγός μου καὶ ἐπὶ μῖα οἰαδήποτε προφάσει ἀπομακρύνει τὸν ὀχληρόν». Μόλις εἶχε προφέρει τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἀρχικαγκελάριος καὶ ἰδοὺ ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἡ Κυρία Βίσμαρκ ἐμφανιζομένη λέγει· «Ὁθων, εἶναι καιρὸς νὰ πάρῃς τὸ ἱατρικόν σου!» Ὁ Βίσμαρκ ἔγεινε κατακόκκινος. Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς Ρούσσελ ἐγέλασε καὶ ἀνεχώρησεν ἄνευ μνησικακίας.

☞ Πρό τινων ἡμερῶν ἐγένετο ἐν Νεαπόλει συνέλευσις ἰδεολόγων εἰρηνοφίλων ὑπὲρ τῆς καθόλου ἀφοπλίσεως. Τὰ μέλη αὐτῆς ἀπεφάνησαν, ὅτι «αἱ κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης, ἐπόμεναι εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἀπαιτοῦντος νὰ διέπῃ τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν τὸ δίκαιον,